

Хегел је „хтио да превлада дуалистичке последице Кантовог одређења”, сматра Перовић, додајући да у том смислу он увиђа да проблем Кантове филозофије није у томе што Кант, на пример, принцип јединства жудње и ума тражи у вишем облику субјективност, сматра Хегел, него у томе што тај принцип не тражи у „највишем субјективном облику њихове истородности“! Хегел не конституише властиту практичку филозофију на темељу „вишег нагона“, да би онда доспео у тешкоћу да објасни како се људско делање фундаира на инстинктивним и природним принципима, него одређује *жудњу* као први степен самосвести, који још није рефлектована воља, истиче Перовић.

Док Кант има тешкоће да у *Критици моћи суђења* доследно спроведе принципе назначене у *Критици чистог ума*, Хегел разуме да пут којим се стварна спознаја креће од непосредног сазнања до појма није исти као пут којим свест рефлектује тај процес, због чега и конципира *Феноменологију духа* у супротном „смеру“ од оног у *Науци логике*, *Енциклопедији филозофских знаности*, итд. Хегел, дакле, разуме значај *прве* и непосредне свести, али не запада у антиномију наметањем непотребног избора по коме јој се или пориче функција у спознајном процесу или јој се „даје“ једнак ранг и статус као спекулативним и дијалектичким принципима ума.

„*Критика моћи суђења*, у којој се посматра естетичка и телеолошка моћ суђења“, за Хегела „јесте поучна и значајна“, иако он увиђа да „Кант посматра само са гледишта рефлексије која их цени субјективно“. Грлић сматра да Хегел често прећутно претпоставља *Кантов почетак* и Шелингово развијање дијалектичког мишљења који се збивају *с ону страну* рационалистичко-емпиристичких контроверзи XVIII века.

Треба напоменути и Хегелову опаску да Кант у *Критици моћи суђења* захтева управо оно што је раније одредио као основу математичке антиномије: одређену врсту опажаја или интуиције за разумску идеју, којом би та разумска идеја истовремено могла да се прошири и да буде коначна и чулна, *а истовремено и натчулна*. Уједно, Хегел критикује и чињеницу да Кант и естетску и телеолошку моћ суђења ограничава на *субјективну страну рефлексије суђења*, чиме се и сви остали принципи изведени из њих ограничавају на субјективну раван.